

ZONDAG 26

De betekenis van de Heilige Doop

Psalm 101:2
Lezen: Romeinen 6
Psalm 51:4 en 5
Psalm 56:5 en 6
Psalm 102:16

Geliefden, aan de orde van behandeling is thans Zondag 26 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 69 t/m 71.

Vraag 69: Hoe wordt gij in den Heiligen Doop vermaand en verzekerd dat de enige offerande van Christus, aan het kruis geschied, u ten goede komt?

Antwoord: Alzo, dat Christus dit uitwendig waterbad ingezet en daarbij toegezegd heeft, dat ik zo zekerlijk met Zijn bloed en Geest van de onreinigheid mijner ziel, dat is, van al mijn zonden, gewassen ben, als ik uitwendig met het water, hetwelk de onzuiverheid des lichaams pleegt weg te nemen, gewassen ben.

Vraag 70: Wat is dat, met het bloed en den Geest van Christus gewassen te zijn?

Antwoord: Het is de vergeving der zonden van God uit genade te hebben om des bloeds van Christus wil, hetwelk Hij in Zijn offerande aan het kruis voor ons uitgestort heeft; daarna ook, door den Heiligen Geest vernieuwd en tot lidmaten van Christus geheiligd te zijn, opdat wij hoe langer hoe meer der zonden afsterven, en in een Godzalig, onstraffelijk leven wandelen.

Vraag 71: Waar heeft ons Christus toegezegd, dat Hij ons zo zekerlijk met Zijn bloed en Geest wassen wil, als wij met het doopwater gewassen worden?

Antwoord: In de inzetting des Doops, welke alzo luidt: "Gaat dan henen, onderwijst al de volken, hen dopen in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; Mattheüs 28:19. En: "Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden"; Markus 16:16. Deze belofte wordt ook herhaald, waar de Schrift den Doop "het bad der wedergeboorte en de afwassing der zonden" noemt; Titus 3:5; Handelingen 22:16.

Vreselijk is de plaag der melaatsheid. Het wordt zelfs in de Bijbel genoemd "De plaag" vanwege de grootheid van deze ziekte, die onder Israël gevreesd was. Degene, die door deze plaag was aangetast moest gescheurde klederen dragen, blootshoofds zijn, de bovenlip bewimpeld hebben, buiten de legerplaats en later zelfs buiten de steden wonen. Bij nadering van een mens moesten ze uitroepen: Onrein, onrein. Vele voorschriften zijn er ook door de Heere gegeven, voordat een melaatse in het leger of zijn woonplaats weer kon worden opgenomen. Wanneer iemand meende, dat de plaag was uitgewoed, moest de priester naar hem toegaan en onderzoeken of er nog melaatsheid was of niet. Wanneer de priester van oordeel was, dat er geen melaatsheid was of dat de plaag van de melaatsheid was uitgewoed, dan moest hij twee vogels nemen en één van die vogels slachten boven een pot met levend water. De andere vogel moest hij daarin dopen en in vrijheid laten wegvliegen. Vervolgens moest de melaatse of althans hij, die door de priester beoordeeld werd, binnen het leger gesloten worden. Zeven dagen mocht hij niet in zijn tent komen. De achtste dag moest de "rein verklaarde" twee lammeren nemen en een schaap en één log olie □ een halve liter □ en tot de priester komen, waarna de offers gebracht werden, wat met veel ceremonieel gepaard ging. De priester nam dan van het bloed en streek dat op het rechter oor en op de rechter duim en op de rechter teen van hem, die melaats was en genezen was verklaard.

Alzo moest hij ook doen met de olie, die tot de priester gebracht werd. Wanneer dit alles gebeurd was, moest hij zeven maal besprengd worden voor het aangezicht des Heeren en de overgeschoten olie werd op het hoofd van hem, die melaats geweest was, uitgoten. Welnu, ik heb er maar iets van gezegd. U kunt begrijpen, wanneer we Christus uit al die ceremoniën wegnemen, dan blijft er een dwaas kinderspel over. Maar, wanneer we Christus plaats in het hart van de ceremoniën, dan wordt elke handeling zinvol en dan wijst de genezing van de melaatsheid ons zeer duidelijk heen naar het bloed der besprenging, het bloed van Jezus Christus, waarvan de Heilige Doop ons een teken en zegel is.

Daarover wensen we een ogenblik met u te spreken naar aanleiding van de 26e zondagsafdeling van onze Heidelbergse Catechismus. Deze spreekt ons van de offerande van Christus:

1. Bezegeld in de doop
2. Het uiterlijk teken bij een betekende zaak
3. De instelling van het sacrament

Ontzondig mij met hysop en ik zal rein zijn, zingt David in Psalm 51. Hij wist "melaats" te zijn. 't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf. Ik heb dit kwaad bedreven, omdat ik kwaad ben. Ik heb gezondigd, omdat ik zondaar ben en niet andersom. David was geen zondaar, omdat hij zondigde, maar hij

zondigde omdat hij zondaar was en zó is het met ons allen. De wortel is bedorven en hetgeen, wat openbaar komt, zijn de takken. Het is reeds in onze geboorte, nog verder zegt hij; in mijn ontvangenis, in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Dat kon nu alleen weggewassen worden door Uw Geest en bloed en door Uw genade.

Daarvan spreekt nu deze zondagsafdeling. Zij spreekt ons van Christus. Wat is uw enige troost? Dat moeten we ook boven deze Zondag plaatsens. Dat spreekt van Christus en Zijn bloed, dat reinigt van alle zonden, wat Hij betekent en verzegelt in het sacrament van de Heilige Doop. Dopen is afwassen, onderdompelen, besprengen. Het is afgeleid van een woord, dat "diepte" betekent. Vroeger gebeurde het alleen door onderdompeling. In het water ondergaan, spreekt van reinigen van vuilheid. Het werd oudtijds gebruikt door de Joden. Vóór de komst van Christus was de doop onder de Joden ook al bekend. Niet in de zin, waartoe Christus het ingesteld heeft, maar men bediende de doop wanneer de heidenen zich lieten besnijden, nadat ze onderwezen waren in de joodse godsdienst. Daarna lieten zij zich dopen. Ze werden dan driemaal in het water ondergedompeld en stonden driemaal uit het water op. Ze zwoeren, driemaal buigend naar het westen, de afgoden af en bogen zich driemaal naar het oosten, daarmee de Drieënige God aannemend en erkennend als hun God en Heere. Van oude tijden af heeft men gewoon water gebruikt, wat voorhanden was, of een stroom. Daar werden de proselieten in gedoopt, die overkwamen tot de Joden. Ook in de dagen van Johannes werd de doop toegediend door gewoon water.

Het verschil is, dat zij de doop door onderdompeling en wij de besprenging kennen. In Romeinen 6:4 wordt dat beeld wel sterk overgebracht □ op het ondergaan met Christus □ door de doop in Zijn dood, wanneer er gesproken wordt over: met Hem begraven te zijn door de doop in de dood. Zoals men dus onder de aarde gaat, wanneer men begraven wordt, en zoals men onder water gaat in de doop, zó zegt Paulus in Romeinen 6, zijn wij "met Christus gestorven".

Het teken daarvan is het ondergaan in het water. Zoals de wateren zich hebben toegesloten, zo zijn wij ook met Hem ondergegaan in de doop. Er blijft niets van ons over, betekent dat. We waren gans melaats en onrein. Zo zijn we met Christus ondergegaan. We zijn verdwenen, we zijn gestorven, we zijn met Hem begraven. En wat begraven is, dat is voorgoed weg. We zijn met Christus gestorven, maar dat niet alleen, we zijn ook met Hem opgestaan en we hebben in het sterven de oude mens afgezworen. Die is onze vriend niet meer, maar die is onze vijand geworden. We zijn met Hem opgestaan in een nieuw leven. Dat duidde de onderdompeling aan. Toch is de doop der besprenging niet ongeoorloofd. Daar spreekt Hebr. 12 over: gij zijt gekomen tot het bloed der besprenging. Daar wordt dus over de besprenging gesproken. Er zijn ook praktische bezwaren om de doop door onderdompeling te bedienen, ook in ons vaderland. Een van onze vaders zegt: de Heere Jezus heeft er heus wel rekening mee gehouden, dat er hier in Nederland en in nog

noorderlijker landen ook mensen bekeerd moeten worden.

En het zou toch het leven van een kind wel eens kunnen kosten, wanneer het pas geboren is en in het openbaar, in het midden van de gemeente, in het bad ondergedompeld zou worden, vooral midden in de winter. In het oosten is dat natuurlijk geen bezwaar, maar in ons land wel en de Heere heeft daarin tegemoet willen komen. Hij heeft het door alle tijden heen betoond, dezelfde kracht te willen verlenen aan de doop der besprenging. In de dagen van Johannes was de plaats, waar gedoopt werd de zee of een stroom of een bron. U kunt dit lezen bij Johannes, die doopte aan de Jordaan bij Enon en Salim. Ze werden gedoopt in de Naam van de Heere Jezus Christus.

Het schijnt, dat verschillende discipelen van de Heere Jezus in het begin alleen maar gedoopt hebben in de Naam van de Heere Jezus. Dat was bij de Joden ook niet zo erg, omdat de Joden geloofden in de Vader en de Heilige Geest, maar nog niet geloofden in de Christus, die gekomen was. Dus voor de Joden was het voornaamste, dat ze nu ook in Christus zouden geloven. Straks heeft Jezus het zendingsbevel gegeven en in het bijzonder voor ons de formule opgesteld, dependende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Daar mag niemand van afwijken, niemand mag dopen in geloof, hoop en liefde, zoals het bij de modernen wel eens gebeurt. We mogen, van hetgeen God ons gegeven heeft, niet afwijken.

Nu de personen, welke de doop mogen bedienen. Ook daarin is onderscheid. U weet wel, dat de roomsen de nooddoop erkennen en dat houdt verband met die andere dwaling, dat ze stellen dat de erfzonden worden weggewassen door de doop, omdat het water zoveel kracht heeft wanneer het geheiligd is door de priester. Door het teken wordt dan de zonde weggenomen. Nu zou het kunnen zijn, dat er nog geen priester was, voor dat een kind zou sterven. De roomse kerk geeft dan de vrijheid aan dokters en vroedvrouwen of anderen, die in de woning of inrichting zijn om zulke kinderen, die dreigen te sterven, te dopen. De kerk heeft deze doop nooit erkend, omdat de doop plaats moet vinden in het midden der gemeente. Niemand mag in zijn eigen woning dopen, tenzij in geval van nood, wanneer de gemeente des Heeren in een woning zou vergaderd zijn. In dagen van vervolging bijvoorbeeld. Als de gemeente in schuilplaatsen of noodgebouwen bijeenkomt. De doop moet in het midden der gemeente bediend worden door een wettig geordende ambtsdrager. In de praktijk geeft dat nog wel eens moeilijkheden. Soms zijn er ambtsdragers, die geschorst zijn of afgezet, en die zich dan weer bij een andere groep voegen en door die groep weer wettig geordend worden, terwijl zij op een wettige wijze uit het ambt gezet zijn. Dit zijn zeer moeilijke dingen, waarvoor men kan komen te staan. Over het algemeen heeft de kerk aangenomen, dat in de kring waarin wettige ambtsdragers erkend worden, zij mogen dopen. En die doop wordt dan door ons en anderen aanvaard. Zelfs de roomse doop wordt door ons aanvaard.

Dit hebben onze vaders daarom gedaan; omdat ze na de reformatie niet wilden zeggen, dat er vóór de reformatie geen kerk geweest zou zijn. Zij

hebben dus die mensen, die in de roomse kerk gedoopt waren als wettig erkend, anders zouden ze daarmee een schrap gegeven hebben door het voortbestaan van de kerk van vóór de reformatie. Wij hebben die doop overgenomen als een wettige doop, indien hij bediend is door een erkend ambtsdrager. Niet de roomse nooddoop, die is voor ons niet geldig. U zult zeggen: Filippus heeft toch ook de moorman gedoopt, en Ananias heeft Paulus gedoopt, toen hij na zijn bekering in de straat □ de Rechte □ zat.

Maar Filippus was een evangelist en Ananias had een bijzondere opdracht van de Heere om dat te doen. Iemand zei eens, hoeveel te meer bijgeloof er in de kerk gekomen is, zoveel te meer is het dooprecht verkracht, zodat het zelfs in de vroegste tijden aan diaconessen werd toegestaan om in de gemeente te dopen. Zij kregen daartoe een bijzondere opdracht. Welnu, genoeg hiervan. We weten, dat wettig geordende ambtsdragers de doop moeten bedienen, wil hij wettig zijn. Wie moeten er gedoopt worden? Wel, al diegenen, die onder het verbond Gods leven. Omdat de doop in de plaats van de besnijdenis gekomen is, moeten wij en ook onze kinderen gedoopt worden. Een ieder van u worde gedoopt, zegt de apostel Petrus in Handelingen 2. Want u komt de belofte toe en uwe kinderen en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal.

Nu volgt het gedeelte, dat handelt over de "betekende zaak" van de doop. Wat betekent de doop voor ons? Is het nu enkel een onderscheidingsteken tussen christen en heiden? Nee, men hoede zich wel voor deze remonstrantse gedachte, alsof de doop een blote vorm zou zijn, een kenteken, waaraan men weten kan of men heiden is of tot het christendom behoort. De doop heeft een veel diepere betekenis. Door de doop worden wij opgeleid tot de afwassing onzer zonden door het bloed van Jezus Christus. Gelijk het water de vuilheid van het lichaam wegwast, zo wast ook het bloed van Jezus Christus onze zonden weg. Lees maar: hoe wordt gij in de Heilige Doop vermaand en verzekerd dat de enige offerande van Christus aan het kruis geschied, u ten goede komt? Dan zegt de onderwijzer: alzo, dat Christus dit uitwendig waterbad ingezet en daarbij toegezegd heeft, dat ik zo zekerlijk met Zijn bloed en Geest van de onreinigheid mijner ziel, dat is, van al mijn zonden gewassen ben, als ik uitwendig met het water, hetwelk de onzuiverheid van het lichaam pleegt weg te nemen, gewassen ben. Zoals het water gesprengd is op je voorhoofd, zo zeker ben je met Zijn bloed en Geest van de onreinheid van je ziel van al je zonden gewassen.

Hier staat dus niet, dat het nog eens gebeuren zal, maar er staat: "gewassen ben". Dat is dus gebeurd. De onreinheid is weggenomen door het water. Dat betekent, dat de onreinheid der ziel weggenomen is door het bloed. Wanneer geschiedt dat? We weten allemaal wel, dat het niet geschiedt door het uitwendig waterbad, en dat het teken van de doop ons niet behoudt van het oordeel. Maar alleen de betekende zaak en die "betekende" zaak is het bloed van Christus. Wanneer weet ik dan, dat het zegel ook mij verzegelt van de reiniging mijner ziel door het bloed van Jezus Christus? Dat weet ik, wanneer

Gods Geest dat in mijn hart afdrukt! Want wij willen beslist het "verbondsautomatisme" niet. Ook niet, dat men zegt: ik ben gedoopt, d s ik ben een kind des verbonds, d s houd ik me verzekerd, gewassen te zijn door het bloed van Jezus Christus. Nergens leert ons Gods Woord, dat het water de zonde wegwast. Het is een teken en een zegel daarvan. Maar het sacrament, op zichzelf, doet het beslist niet.

Er zijn voorbeelden in Gods Woord van gedoopten, die verloren gegaan zijn en er zijn voorbeelden van ongedoopten, die zalig geworden zijn. Het komt er dus voor ons op aan, hoe wij nu in de Heilige Doop vermaand en verzekerd worden. De catechismus is niet opgesteld voor allerlei mensen, bekeerd en onbekeerd. Het is een troostboek. Wij moeten ook hier boven zetten: wat is uw enige troost, beide in leven en sterven? Dan gaat de catechismus dus hiervan uit, dat hij spreekt over de kerk van Christus. Dit is geen artikel, wat opgesteld is voor hypocrieten of meelopers, maar voor christenen, die inderdaad de enige Naam hebben lief gekregen en hun zonden hebben leren kennen en die metterdaad tot God vluchten om verzoening van hun overtreding. Want, die doop zegt ons in de eerste plaats, dat ik van de onreinheid mijner ziel gewassen ben. Die doop onderstelt dus, dat ik onrein ben. Je bent dood in zonden en misdaden. Je bent net zo dodelijk ziek als de melaatse, die daar liep te sterven buiten het leger. Dat zegt de doop. Ik ben in zonden ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Ik kan in het rijk van God niet komen, tenzij ik van nieuws geboren word. Dat is het eerste wat de doop ons gaat leren. Als we daar nou ons hoofd onder gaan buigen en het van harte gaan toestemmen, als we bij het licht van Gods Woord zien, dat het bij mij zo is, dat ik onrein ben, zodat ik aan de zijde Gods ga staan en "Amen" zeg op het Woord van God; dan begint ook terstond dat bloed, dat reinigende bloed van Jezus Christus te druppen. Ook al ken ik de persoon van Christus nog niet; al weet ik dan nog niet, wat Hij voor mij gedaan heeft als Priester.

Vanaf het ogenblik, dat ik aan de zijde Gods val, in de erkenning van mijn schuld, krijgt dat bloed van Jezus Christus kracht op mijn geweten. Vanaf dat ogenblik gaat dat bloed druppen en verzegelt en verzekert God mij in de doop: Ik heb je gewassen en gereinigd. In Christus ben je rein en naar mate, dat de vuilheid van mijn hart toeneemt niet in de uitleving, maar in de bekendmaking, in de ontdekking van Gods Geest, naar die mate neemt ook de reinigende kracht van dat bloed toe. Wat in de doop "betekend en verzegeld" werd. Denk eens wat het water betekent voor een oosterling, wanneer de aarde gespleten en uitgedroogd is. Dat betekent nu ook de doop voor een dorre, dode zondaar, die de dood bij zichzelf vindt en het leven niet weet te vinden, voor een zondaar, die de dood schrijft op zijn werken en ziet, dat hij z  in het rijk Gods niet kan komen. Wat nu voor de dorre aarde het water is, dat is de doop voor zulk én, die om God verlegen is, die buiten God niet meer leven kan, die het niet meer goed kan maken, die ziet dat de akker van zijn hart onvruchtbaar is; die, noch door tranen, noch door goede werken, maar alleen door het bloed en de gerechtigheid van Christus geheiligd kan

worden. Zie, daarvan spreekt de 69e vraag en het antwoord.

In vraag 70 wordt ons gevraagd: Wat is dat, met het bloed en de Geest van Christus gewassen te worden?

Antwoord: Het is vergeving der zonden van God uit genade te hebben om des bloeds van Christus wil, hetwelk Hij in Zijn offerande aan het kruis voor ons uitgestort heeft; daarna ook, door de Heilige Geest vernieuwd en tot lidmaten van Christus geheiligd te zijn.

Hier spreekt de onderwijzer van twee weldaden. Namelijk de rechtvaardigmaking of vergeving der zonden, maar ook van de heiligmaking: door de Heilige Geest vernieuwd en tot lidmaten van Christus geheiligd te zijn. Twee weldaden, die ten nauwste aan elkaar verbonden zijn. Vergeving van God uit genade te hebben, om des bloeds van Christus wil. Hier is weer dat woord, *niet krijgen*, maar *te hebben*.

Het dorstige hart, de vermoeide ziel, de treurige, de ellendige om zijn zonden, roept God door dit teken van de doop toe: Ik heb uw zonden weggenomen. Ik heb u gereinigd en gerechtvaardigd. Dat hebben we in Zondag 23 behandeld. Die rechtvaardiging heeft plaats in de wedergeboorte, dan neemt God de schuld der zonde weg, dan maakt Hij ons rein voor Hem, door ons rechtvaardig te verklaren in Jezus Christus. Om nu de troost te hebben van de rechtvaardigmaking voor onze ziel, is het nodig, daarin gesterkt te worden, dat het zo is. De wetenschap te mogen verkrijgen, dat ik bij God rechtvaardig ben, schenkt God mij nu in de oefeningen van mijn geloof. Daartoe gebruikt Hij ook het sacrament van de Heilige Doop. Zien we zo de doop nog wel? Verstaan we nog niet, welk een troost er uit die doop tot ons komt? Als ge dan hier in de kerk zit en u ziet dan het water gesprengd op het voorhoofd van het kind, dan spreekt God van de hemel: Zondaar, zijt ge vermoeid en belast en beladen, weet ge de weg niet meer, ligt ge onder de machten van ongelooft, kunt ge uw weg niet meer gaan, zonder Mij?

Zie, zegt Christus, zoals dat water de vuilheid van het lichaam wast, zo wast Mijn bloed u van uw zonden. Dan zegt de Vader: Mijn kind, Ik heb het toch beloofd, dat Ik je Vader wil zijn, wentel toch je weg op Mij en heb vrede. Dan zegt daar Christus: Ik bevestig het hier, zo waarachtig als Ik leef. Wees dan niet bekommerd over uw zonden maar werp ze op Mij, want Ik heb ze weggenomen in de rechtvaardigmaking voor het aangezicht van God. Dan bevestigt de Heilige Geest: kunt gij niet voort op de weg des levens; hebt ge geen kracht om Gods gebod te onderhouden? Ik zweer u toch in dat teken van de doop, dat Ik het doen zal, leg uw hand slechts in Mijn hand en Ik zal u leiden op het smalle pad ten leven. Dat is in het kort gezegd, hetgeen God bedoelt, als Hij bij vernieuwing het verbond bevestigt in de bediening van de Heilige Doop. Rechtvaardigmaking en heiligmaking het zijn beiden weldaden, die ons in de Heilige Doop verzegeld en verzekerd worden. En, zoals de priester alleen dat bloed mocht strijken op het oor, de duim en de rechter teen van die melaatse, zo zal nu ook de grote Hogepriester Jezus Christus, de Bedienaar van het heiligdom, dat bloed strijken op ons oor en

onze hand. Dan zullen wij zeggen: Heere, hier zijn mijn handen, laat ze niets anders doen, dan wat Gij wilt.

Maar ook op onze voet; Heere richt Gij mijn voet op de weg des vredes en niet alleen moest dat bloed gestreken worden aan oor, hand en voet, maar ook die olie, het zinnebeeld van de komst en werking van de Heilige Geest. Christus zelf is gezalfd met de Heilige Geest zonder mate. Zo werden ook onder het oude verbond profeten, priesters en koningen tot het ambt gezalfd. Dat betekende, dat ze deel kregen aan de werking van de Heilige Geest. Zoals nu de melaatse met olie aan oor, hand en voet bestreken werd, zo zegt Christus, strijk Ik nu ook als die grote Priester dat bloed, Mijn bloed, maar ook Mijn Geest aan uw oor en duim en aan uw teen. Dat wil zeggen: Ik was u met Mijn bloed, maar Ik reinig u ook met Mijn Geest.

Het is niet zo, dat God ons enkel rechtvaardigt en dat we het werk der heiligmaking nu zelf moeten doen. Nee, ook het werk der heiligmaking is Gods werk; is Christus werk. Dat doet óók die grote Hogepriester. We zijn in Hem rechtvaardig, maar we zijn in Hem ook heilig en in die heiligmaking zijn we gans lijdelijk, dat wil zeggen: kan niemand iets tot zijn heiligmaking toebrengen!

Hierin wordt Kohlbrügge zo menigmaal misverstaan, die in de tijd waarin hij leefde, te vechten had tegen de mening van veel predikanten en leden, die meenden dat ze nu, nadat de zonden vergeven waren door het bloed, ze dan toch zelf moesten zorgen heilig te worden. Nee, zegt Kohlbrügge, Christus is onze rechtvaardigmaking maar Hij is óók onze heiligmaking. Zo volkomen, als Hij onze rechtvaardigmaking is, zo volkomen is Hij ook onze heiligmaking geworden. Dit hebben we staande te houden: dat wil zeggen vergeving van onze schuld hebben we bekomen door Hem, maar ook de vernieuwing van ons leven is alleen in Hem. Ach, we zouden wanhopig worden, indien dit niet zo was, want wat mens is er, ook na de wedergeboorte, die niet zondigt. We bederven dagelijks ons leven voor God. We struikelen dagelijks in vele, hoe zouden we voor het aangezicht van een rechtvaardig God kunnen verschijnen, indien we nu zelf moesten zorgen voor onze heiligmaking? Merkt u het dan niet, kinderen Gods, dat ge er zo erg weinig van terecht brengt in het leven van de heiligmaking?

Moet ge niet elke avond klagen: O God, hoe heb ik deze dag toch weer doorgebracht? Wat heb ik toch veel nagelaten van wat ik moest doen en wat ik gedaan heb, zo heb ik het toch lauw en gebrekkig gedaan. Als we voor een deel op onze heiligmaking moesten vertrouwen, we zouden helaas, zegt onze geloofsbelijdenis, voor Gods rechterstoel verslonden worden. Maar, omdat we niet alleen met het bloed, maar ook met de olie besprengd worden, daarom zijn we heilig voor God. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat het niet geeft hoe we leven, zoals de Nieuw-Kohlbrüggianen daar over denken. Dat dode verdorven vlees kan toch geen goed meer doen. Probeer het maar niet, want je brengt er toch niets van terecht. O nee, Christus heeft gezegd: Zijt heilig, want Ik ben heilig (1 Petr.1:16). Iemand die door de Geest van Christus vernieuwd

is, zal ook de vruchten hiervan dragen. Die kan er om schreeuwen, om in goede werken voor God, te mogen opwassen. Om in de wegen des Heeren nauwgezet te mogen wandelen. Want er is ook een "actieve" heiligmaking, die voortvloeit uit het heilig zijn voor God. Die goede boom, kan geen kwade vruchten voortbrengen. Het hart, dat met God bevredigd is, kan niet anders dan voor God gaan leven en daarom kunnen we omgekeerd het besluit maken, dat zo iemand geen lust heeft om naar al de geboden Gods te leven, dat hij ook niet rechtvaardig en heilig voor God is. Want het hart, dat rechtvaardig en heilig voor God is, heeft lust om in alle goede werken te leven. Ze zouden niets liever willen, dan volmaakt voor God leven. De zonden zijn hun de dood geworden. Zij, die dit nu in mindere of meerdere mate kennen, worden in de Heilige Doop daarvan verzekerd en verzegeld, dat de zonden hun vergeven zijn en dat de Heilige Geest hen vernieuwt en tot lidmaten van Christus heiligt, zodat ze hoe langer hoe meer de zonde afsterven en in een godzalig onstraffelijk leven wandelen.

Dat is nu in de doop *voorwerpelijk* bezegeld en dat past Hij nu ook *onderwerpelijk* toe. Wat is dat groot, dat die Bedienaar van het verbond dat nu onderwerpelijk aan ons hart toepast. O kind van God, die menigmaal zo ellendig door de wereld gaat en zich dikwijls moet voortslepen op de weg, omdat u maar niet vordert, wat kunt ge dikwijls moedeloos zijn, omdat het grote doel u zo weinig voor ogen staat en ge die gevoelige genade zo mist. Dat ge dan toch telkens, als het doopwater gesprengd wordt, maar op mag zien en in uw hart u verzekerd houden, dat, al zie ik het nu niet en gevoel ik het niet en al breng ik er niets van terecht, toch moet getuigen, ik haat de zonde. O God, ik heb U lief en Uw geboden. Dan hebt u zich verzekerd te houden, dat uw zonden u vergeven zijn en dat de Heilige Geest u meer en meer zal heiligen, opdat u hoe langer hoe meer de zonde afsterven en in een godzalig leven onstraffelijk wandelen zoudt. Die heiligmaking geschiedt nu in trappen. Totdat u eindelijk in de gemeente der uitverkorenen, in het eeuwig leven, onbevlekt gesteld zult worden, zegt ons doopsformulier. Door Christus op Golgotha is het pleit beslecht. Hij de grote Hoge priester heeft Zijn bloed gestort, maar nu past Hij het ook toe. Beveel Hem nu uw leven aan, geef Hem nu uw zondig hart. Telkens, als u ziet dat de doop bediend wordt, draag Hem dan uw verloren leven op en zeg: Heere, ik kan het niet, 'k heb het aan alle kanten geprobeerd, maar alles faalt. Maar U zegt het zelf en U hebt het eenmaal aan mijn voorhoofd verzegeld, dat U ook mijn God wilde zijn en dat wanneer ik in angst en nood tot U kwam, Gij mij horen zult. Nu dat doet het dierbaar heilvattend geloof! Dat vlucht tot het zegel, dat God gegeven heeft en tot het teken, dat God heeft voorgesteld.

Zien we nu nog in het kort de instelling van het sacrament.

Doch we zingen eerst uit Psalm 56 : 5 en 6.

U zult zeggen, dat heeft u nu allemaal wel gezegd, maar hoe weet ik nu, dat

het zo is? Dat het sacrament werkelijk zo'n kracht heeft? Wij zijn zwakke mensen, wij vragen dikwijls om een teken. Laat dit nu eens zó en zó zijn; dan zal ik geloven dat het van U is. Nu, zegt de Heere, Ik zal u een teken geven. Ik zal tegemoet komen aan uw zwakheid. Ik weet, dat ge vleselijke schepselen zijt en dat ge geestelijk zo weinig verstaat. Ik zal u een zichtbaar teken geven: het water. Als u nu vraagt: Waarbij zal ik het weten? dan zegt de onderwijzer: de Heere Jezus heeft het Zelf ingezet. Zijn heilige lippen hebben het gezegd, dat het water Zijn bloed betekent en dat gelijk het water de vuilheid van het lichaam wegwast, Zijn bloed ons verlost van de zonde. De Insteller van de doop was Jezus Christus zelf, de eeuwige God zelf. Gaat dan heen zegt Hij, onderwijst al de volken, hen dopende in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Hen brengende in de gemeenschap met de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Dat betekent het. Jezus zelf heeft het gezegd, we kunnen er staat op maken. Niemand behoeft te twijfelen, of het wel waar is, wat we voor onze ogen zien.

Nu komt het er op aan, of wij *dat geloof* hebben? Want wie *geloofd* zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Maar wie niet geloofd zal hebben, ook al was hij gedoopt, die zal verdoemd worden. Het komt er dus op aan, of wij geloven wat God aan ons betekend en verzegeld heeft. Dan ga ik weer terug naar het begin. Wat moeten we dan geloven? Geloven, dat we midden in de dood liggen, dat we in het rijk van God niet kunnen komen, tenzij we van nieuws geboren worden. Geloven, dat we alleen gereinigd kunnen worden door het bloed van Jezus Christus.

Als ge hier JA op zegt met uw hart, dan heeft God het ook voor ú gedaan. Als u het werkelijk gelooft, met een hartelijk werkzaam geloof. Dat is geen historische vaststelling, zodat u zegt: Zo zal het wel zijn, zo hebben ze het altijd gezegd, dat neem ik wel aan. Nee, dat is geen geloof, wat God noemt het zaligmakend geloof. Maar, wanneer u er van overtuigd bent; dat het uw ziel pijn doet; dat het droefheid geeft in uw hart, en dat het zó bij u is, dat het u tot God doet vluchten met smeking en geweent.

Al zou het dan nog zo gering zijn in uw leven, als dit in waarheid in uw hart is, als er smart is in uw leven, dat ge buiten God leeft, dat ge midden in de dood ligt en dat het Gods schuld niet is, dat ge zo verloren zijt, maar dat het uw eigen schuld is, dan wordt ge door de doop vermaand en verzegeld, dat ge nu ondergegaan zijt met Christus in Zijn dood. Maar, dat ge ook met Hem opstaat tot een nieuw leven. Hoe zwak het dan ook moge zijn in m'n leven en hoe bestreden die hoop, die in mijn hart gevonden wordt ook is, en hoe ellendig u zich ook voort moogt slepen, dan zegt de Heere: Mijn kind, zie nu eens, gij die zwak van moed zijt en klein van krachten; zoals ge dat water ziet neerdalen, zweer Ik het u. Is het dan nog niet genoeg, durft u dan Mijn Woord niet geloven, durft u het teken en zegel niet aannemen, wat Ik, de Eeuwige God heb ingesteld? Beledig God dan niet langer, maar zeg dan liever: Heere, ik geloof, maar kom mijn ongelovigheid te hulp. Zeg dan liever: O God, het is zo groot, ik durf het niet te omvatten, maar geef me een hart om meer en meer

in U gevonden te worden. Niet hebbende mijn gerechtigheid, maar Uw gerechtigheid, die redt van de dood.

Staar ook met uw natuurlijk oog op dit water, opdat ge telkens bevestigd zoudt worden en zeggen: Heere, U hebt het toch gezegd, ik klem me vast aan Uw getuigenis, laat me niet verloren gaan, ik hoop op Uw Woord; ik hoop op het teken en zegel van Uw genade. Verlevendig het aan mijn hart. Dan zult ge het in uw leven ondervinden, dat, waar uw kracht meer en meer wordt afgebroken, gij toch meer en meer gaat hopen, op dat bloed van Christus alleen. Kinderen Gods, is dat niet de praktijk van uw leven? Ge klaagt wel veel en misschien terecht, maar is uw vertrouwen op dat bloed niet sterker dan een aantal jaren terug? Is uw hoop op Zijn vrije genade □ in dit bondszegel □ niet sterker? Wordt ge niet steeds armer in uzelf en gaat u niet steeds rijker denken van Gods genade, gaat u niet steeds hoger opgeven van die Koning, die ons alzo lief gehad heeft, dat Hij Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor onze zonden. O, blik dan veel op die betekende zaak en op die doorboorde Christus.

Sta veel met uw schuldig hart aan de voet van het kruis. Staar veel naar Zijn met doornen gekroond hoofd. Zie veel op Zijn bleke gelaat, waar Hij Zichzelf gaf in de dood. Dan zal welhaast de harde en dorre akker van uw hart door de bloeddruppels van Zijn lijden en sterven week gemaakt worden. Dan zal welhaast de hardheid van uw hart smelten in die plas van Zijn bloed en ge zult al meer en meer, u aan Hem toevertrouwen en het leven der heiligmaking zal ook meer en meer in u openbaar komen, in het afsterven van uw kunnen en kennen en in het hopen op Zijn genade alleen. En gij, die nog moet zeggen, dat ken ik niet, die tedere vreze Gods, die mis ik en dat verbroken zijn. En die liefde heeft geen plaats in mijn hart.

O onbekeerde, de doop roept u toe, elke keer weer opnieuw, wanneer deze bediend wordt: Ik heb geen lust in uw dood. Dan roept Christus u toe, wanneer dat water gesprengd wordt op het hoofd van een kind, o zondaar, als ge verloren gaat is het niet, omdat Ik u niet reinigen wil, maar dan is het, omdat ge niet door het geloof u aan Mij wilt vastklemmen. Dan is het, omdat ge iedereen en alles gelooft, behalve Mijn Woord. Dan is het, omdat ge niet scheiden wil van de zonden en u liever de begeerlijkheden van het vlees hebt, dan het heil van uw ziel. Maar Christus betoont het telkens opnieuw: het is nòg niet te laat, dat betuigt dat doopwater. O zondaar, bedenk toch, u kunt zó niet voor God verschijnen. De wereld gaat voorbij met haar begeerlijkheid. Vlucht dan tot het bloed van het kruis, het druipt nu nog neer van Hem, die aan het kruis hangt. Luther zegt, wanneer het Evangelie van Gods genade gepredikt wordt, dan begint het bloed uit Zijn wonden te druppelen.

O, ga er dan onder zitten, als onder de dauw van de hemel. Laat uw plaats nooit leeg in het huis van God. Zie dan met uw oog op Hem, die genadig en barmhartig is en die het ook aan uw voorhoofd betekend en verzegeld heeft, dat Hij uw God wil zijn. Verlaat dan de zonde en bid Hem dan, eendrachtelijk en persoonlijk in de afzondering, om Zijn Geest. Die Geest, Die de kerk van

de oude dag verwachtte, waarop de discipelen hoopten, toen ze samen waren in de opperzaal. De Geest, Die Hij gegeven heeft; die Geest, Die de kerk zal toebereiden als een reine bruid voor haar man Christus. Die Geest, Die ons meer en meer zal heiligen, totdat wij eindelijk met de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.